

НАШЕ
ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 15 (657)

Субота, 12 квітня 1980 року

Ціна 2 коп.

ПОЗИВНІ «ЧЕРВОНОЇ СУБОТИ»

НА ЗАОЩАДЖЕНІЙ
ЕЛЕКТРОЕНЕРГІЇ

Труidвники Донецького виробничого об'єднання «Електромаш», як і весь радянський народ, одностайно підтримали ініціативу передових московських робітників і вирішили в день Всесоюзного ленінського комуністичного суботника попрацювати ударно, з високими виробничими показниками. В суботнику візьме участь 1128 чоловік, в тому числі на робочих місцях — 923 чоловіки, які працюватимуть на зекономленій електроенергії.

У цей день буде вироблено продукції на суму 14 тисяч карбованців.

На території 0,3 гектара намічено обкопати і посадити 120 дерев і кущів, висадити 150 саджанців троянд.

В. ПАЦЮК.

ГОТУЄМОСЯ

Патріотична ініціатива передових московських підприємств провести 19 квітня комуністичний суботник, присвячений 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна, знайшла гарячу підтримку і палке схвалення в колективі робітників, інженерно-технічних працівників та службовців Івано-Франківського УВП.

У суботнику візьме участь 470 робітників, переважна більшість з них трудитиметься на своїх робочих місцях. Решта буде зайнята благоустроєм території, спортивного майданчика.

У день «Червоної суботи» на підприємстві виготовлять продукції на 2,5 тисячі карбованців, в тому числі із зекономленої сировини та матеріалів 590 штук верхніх чоловічих сорочок.

Члени бригади, яку очолює змінний майстер А. Г. Скоробак, зобов'язалися до цього дня виконати свою денну норму на 105 процентів, виготовивши при цьому 600 верхніх чоловічих сорочок. У фонд п'ятирічки буде перераховано 2 тисячі карбованців.

Зараз на УВП триває напружена підготовка до Ленінського комуністичного суботника.

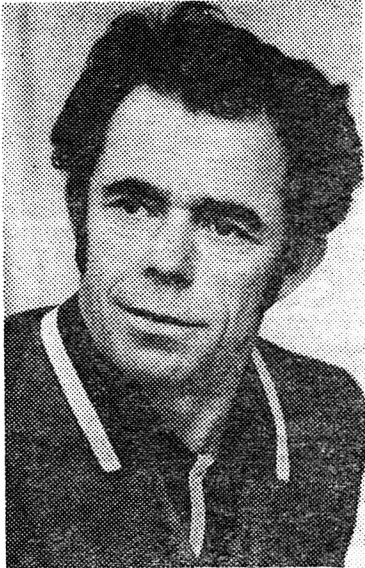
К. ХУДИКОВСЬКА,
заст. директора Івано-Франківського УВП з виховної роботи.

Високопродуктивною працею намітили ознаменувати Ленінський комуністичний суботник глухі трудівники Закарпатської області. Діяльно готується до цього дня ударник комуністичної праці столяр С. М. Гулович (знімок праворуч). Нині він виконує змінні завдання на 130—150 процентів, а під час суботника намітив значно перевершити цей показник.

Ударно вирішили потрудитись в цей день і учні Ужгородського УВП-1 Василь Погорляк та Юрій Пишта разом із своїм наставником В. Д. Бумбаком. Запорукою їх майбутнього успіху є сьогоднішня наполеглива праця.

На знімку: (внизу, зліва направо) В. Погорляк, В. Д. Бумбак і Ю. Пишта.

Фото И. МІНДЕЛЯ.

ПОДАЮТЬ ПРИКЛАД

З честю несе трудову вахту, присвячену 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна, робітничі сім'я з модельного цеху виробничого об'єднання «Новокраматорський машинобудівний завод» Валентина Іванівна і Едвард Хевеєріанович Гейко.

Вісім років працює Е. Гейко столяром на дільниці майстра Т. М. Писаренка. Вироби, виготовлені його руками, завжди відзначаються хорошою обробкою, високою точністю.

За старанну працю Едварду Хевеєріановичу присвоєно почесне звання «Ударник комуністичної

праці». Більшість товаришів беруть з нього приклад.

Валентина Іванівна старанно прибирає виробничі дільниці, на робочих місцях трудівників завжди чисто, затишно.

Прагнення подружжя таке: достроково виконати взяті на честь Ленінського ювілею підвищені соціалістичні зобов'язання.

У день «Червоної суботи» члени нашого Товариства В. І. Гейко і Е. Х. Гейко вирішили працювати з найвищою віддачею.

Ф. КАЛАФАТ.

Донецька область.

ЧЕРГОВИЙ НОМЕР ЖУРНАЛУ «КОМУНІСТ УКРАЇНИ»

Квітневий номер журналу, присвячений 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна, відкривається статтю члена Політбюро ЦК КПРС, секретаря ЦК КПРС М. А. Суслова «Історична правота ідей і справ Леніна». У передовій — «Жити, працювати і боротися по-ленінському, по-комуністичному», розповідається про відкриті партійні збори на київському заводі «Арсенал» імені В. І. Леніна, про трудові досягнення колективу в передювілейному соціалістичному змаганні.

У добірці «В. І. Ленін у нашому житті» люди різних поколінь

і професій говорять про те, який вплив на їхню власну долю, їх життя справили ідеї Леніна, ім'я Леніна, образ Леніна. Тут виступають бригадир київського заводу «Ленінська кузня» І. І. Радзівський, мати-героїня, Герой Соціалістичної Праці К. І. Михнюк з Миколаївщини, голова колгоспу імені Ілліча Полтавського району Полтавської області К. С. Кінь, персональний пенсіонер союзного значення Ф. М. Шевчук, письменник В. В. Канівець.

Розділ «Ленін і сучасність» представлений статтями доктора історичних наук М. М. Матвійчука — «Бойовий авангард

радянського народу», кандидата історичних наук І. Ф. Кураса — «Ленінізм і Великий Жовтень» та доктора економічних наук І. С. Ястремського і кандидата економічних наук Т. Т. Ковальчука, — «Ленінські ідеї про планове управління економікою в дії».

Під рубрикою «Теорія і практика ідейно-виховної роботи» виступають старший науковий співробітник Київського філіалу Центрального музею В. І. Леніна М. І. Бур'янова — «Слово і справу Ілліча — в маси» та редактор «Робітничої газети» В. Я. Стадніченко — «Фронт без перемир'я».

КРАЇНА РАД: НОВИНИ ДНЯ

ЛЬДОВА ДОРОГА
ДО РУДИ

СТРОІТЕЛЬ (Белгородська область). Шлях до руди відкрили будівники Яковлевського підземного рудника на Курській магнітній аномалії. Тут достроково закінчено проходку першого квіткового ствола. Основна частина гірничих виробок провадилась у гігантському мерзлом «стовпі» — ґрунті, попередньо замороженому для захисту від сильного напору підземних вод. Під вісьмома водоносними горизонтами залягає руда з дуже високим вмістом заліза. Її можна використовувати в доменному процесі без збагачення.

ГОСПОДАРСЬКИЙ
ПІДХІД

Повніше задовольняти попит на товари широкого вжитку допомагають машинобудівні заводи Молдавії. Найбільшим постачальником цієї продукції стало і кишинівське об'єднання «Віброприлад».

З початку п'ятирічки тут удвоє збільшили випуск дитячих діаскопів, різних пристроїв, що допомагають господаркам в обробці і приготуванні овочів і фруктів.

Останнім часом площі цеху ширьжитку підприємства не давали можливості повністю задовольняти замовлення торгівлі. Щоб справитися з ними і значно розширити асортимент виробів, в об'єднанні створили спеціалізований філіал. При ньому діє спеці-

альна група конструкторів, технологів, дизайнерів. На експериментальній дільниці вони створюють дослідні зразки, опрацьовують технологію, виготовляють оснастку для випуску новинок.

У Держплані Молдавської РСР кореспондента ТАРС повідомили, що виготовленням товарів широкого вжитку в республіці займається близько 40 машинобудівних об'єднань і заводів. За роки п'ятирічки вони в 1,4 раза збільшили обсяг виробництва. В переліку їх продукції — вироби 250 найменувань.

РОСТЕ
МІСТЕЧКО
НАУКИ

МОСКВА. Широкі, світлі вікна, просторі холи, оздоблені гарними сучасними матеріалами, відмітні риси корпусів Всесоюзного кардіологічного центру, споруджуваного на кошти комуністичного суботника. Центр розташований біля Рубльовського лісопарку столиці.

Напередодні червоної суботи будівельники докладають зусиль, щоб працювати якомога краще. Адже нинішній рік — пусковий для ряду об'єктів будови.

Повним ходом йдуть зараз опоряджувальні роботи у 13-поверховому лабораторному корпусі.

Комуністичний суботник на всіх об'єктах намічено провести чотирма етапами. В ньому візьме участь кожний член ударної комсомольської будови.

(ТАРС).

Науково-практична
конференція

ДОНЕЦЬК, 8. (РАТАУ). Шляхи прискорення науково-технічного прогресу в світлі постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР по вдосконаленню господарського механізму — така тема республіканської науково-практичної конференції, що завершилась сьогодні в Донецьку, де нагромаджено чималий досвід успішної інтеграції науки з виробництвом. Вона була організована Донецьким обкомом партії, Академією суспільних наук при ЦК КПРС, тижневиком ЦК КПРС «Економіческая газета», «Українською республіканською радою науково-технічних товариств, Академією наук УРСР, Державним плановим комітетом УРСР.

Про актуальні проблеми управління науково-технічним прогресом у сучасних умовах, необхідність всемірного підвищення його ефективності за рахунок впровадження в практику останніх досягнень науково-технічної думки говорили на пленарних і секційних засіданнях директор Інституту проблем матеріалознавства АН УРСР, віце-президент Академії наук УРСР В. І. Трефілов, завідувач кафедри Академії суспільних наук при ЦК КПРС, доктор економічних наук В. Г. Лебедев, головний редактор тижневика ЦК КПРС «Економіческая газета» О. Ф. Рум'янцева, секретар Донецького обкому партії Г. П. Єрхов, генеральний директор науково-виробничого об'єднання «Автоматгірмаш» В. А. Антипов та інші учасники конференції.

СПРИЯТИ МИРОВІ
І РОЗРЯДЦІ

Протягом семи днів на Україні проходила міжнародна зустріч журналістів — «Великий Перемоги — 35 років». У ній взяли участь представники НРБ, УНР, СРВ, НДР, Куби, МНР, ПНР, СРР, СРСР і ЧССР, кореспонденти органів преси комуністичних і робітничих партій ряду західних країн, делегація Міжнародної організації журналістів (МОЖ).

У ході пленарних засідань відбувся широкий обмін думками про зростаючу роль засобів масової інформації в боротьбі за мир і розрядку в умовах загострення міжнародної обстановки. Підкреслювалося, що наступне свято Перемоги відзначатиме все прогресивне людство. В серцях людей планети назавжди збережеться безсмертний подвиг радянського народу, який врятував світ від фашистського поневолення. У прийняттю звернення до журналістів світу учасники зустрічі закликали рішуче викривати агресивні плани імперіалістів і сучасних гегемонів у будь-якому регіоні нашої планети, кожним словом і всією

творчістю служити змиренню, дружбі і співробітництву, кращому взаєморозумінню між народами.

Учасники зустрічі були прийняті в Українському республіканському комітеті захисту миру, відвідали Український державний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років. Журналісти зробили поїздку в Корсунь-Шевченківський Черкаської області.

В Одесі гості побували в музеї партизанської слави, розташованому в катакомбах поблизу села Нерубайське, зустрілися з ветеранами війни — учасниками визволення Болгарії, Угорщини, Румунії, Польщі, Чехословаччини, інших країн Європи, ознайомилися з Іллічівським морським торговим портом і міжнародною поромною переправою Іллічівськ — Варна, яка є переконливим прикладом соціалістичної економічної інтеграції в дії. Вони відвідали також Одеський припортовий завод. В обкомі партії відбулась розмова з першим секретарем обкому М. К. Кириченком.

(РАТАУ).

ПАРТИЙНЕ ЖИТТЯ ПО ЛЕНІНУ ЗВІРЯЮЧИ КРОК

Готуючись до відзначення славного Ленінського ювілею, комуністи Черкаського УВП використовують що підготовку для мобілізації зусиль на успішне розв'язання завдань 1980 року, далішого розвитку трудової і громадської активності всіх працюючих.

Ось чому в центрі уваги і доповідача — члена партбюро Г. П. Кузуба і виступаючих комуністів та безпартійних були питання підвищення ефективності і якості роботи, зростання продуктивності праці, зміцнення трудової дисципліни, підвищення відповідальності кожного працівника за справи колективу.

До своїх Ленінських зборів комуністи УВП підійшли з вагомими досягненнями. Дія них девіз «Жити, працювати і боротися по-ленінському, по-комуністичному» став гаслом дня.

Колектив підприємства до 22 вересня 1979 року виконав завдання з обсягу реалізації продукції на 103,5 процента, а по випуску валової — до 26 грудня на 101 процент. 22 робітники завершили виконання своїх особистих п'ятирічок.

Колектив УВП широко розгорнув соціалістичне змагання на честь 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна. В авангарді його йдуть токарь І. Форостян, водій автомашини І. Головань, пресувальник М. Москаленко, старші майстри В. Яндюк, В. Матушко.

За попередніми підрахунками до знаменної дати 43 працівники УВП виконають свої особисті п'ятирічки. Це вагомий внесок у виконання п'ятирічного плану.

Виступаючи на зборах, змінний майстер І. Циховський відзначив, що трудівники заготовельного цеху завжди пам'ятають настанови Леніна про значення підвищення продуктивності праці для перемоги соціалістичного ладу. Він також наголосив на необхідності підвищення якості роботи на всіх ділянках, як цього вимагає листопадовий (1979 р.) Пленум ЦК КПРС.

Виступаючи Г. А. Губко, В. М. Матушко, О. Л. Константинов, К. А. Захарець говорили, що Володимир Ілліч Ленін завжди був людиною слова, принципово, вимогливо ставився до виконання кожним членом партії прийнятих рішень, підкреслював, що комуністи завжди мають бути взірцем для інших. Комуністи цехів та ділянок, на чолі яких стоять члени КПРС В. Яндюк, В. Бугровий, ведуть авангардну роль в змаганні на підприємстві.

Для того, щоб успішно вирішувати складні завдання, що стоять перед колективом, потрібно зосередити увагу на недоліках, глибоко проаналізувати їх причини, як цього вимагає наша партія.

Більшість виступаючих відзначили, що не всім учасникам соціалістичного змагання створено однакові умови для дострокового виконання зобов'язань і планів — мають місце простоті обладнання, перебої в постачанні сировини, низька її якість. Особливу увагу звернуто на необхідність поліпшення трудової і технологічної дисципліни, посилення режиму економії і бережливості.

Говорячи про заповідь В. І. Леніна молоді — вчитись, вчитись і ще раз вчитись, — Г. А. Губко підкреслив, що з вересня цього року на підприємстві буде діяти вечірня школа робітничої молоді, де навчатиметься 20 трудівників.

На відкритих партійних зборах йшла мова також про подолання відставання окремих робітників. Два-три відстаючих — це небагато, але необхідно добитися, щоб їх не було зовсім. Таку думку висловив майстер цеху В. М. Матушко.

Впровадження передових методів праці, зміцнення дисципліни, посилення режиму економії і бережливості — все сприятиме розгортанню змагання під девізом, «Жити, працювати і боротися по-ленінському, по-комуністичному».

І. ШТОМПІЛЬ.

Питання дальшого поліпшення роботи з нечуючими сільської місцевості розглянуто на пленумі Житомирського обласного відділу УТОГ.

У доповіді голова облвідділу О. Д. Тверська відзначила, що 60 відсотків нечуючих області — жителі сіл. Тому питання поліпшення роботи з ними дуже актуальне. В цьому напрямку велику допомогу подають первинні організації УТОГ. В арсеналі засобів політико-виховної і культурно-масової роботи низових ланок Товариства — збори, зльоти передовиків, семінари, вечори вшанування кращих трудівників села за місцем проживання, виїзди колективів художньої самодіяльності, подвірні обходи.

Давно минув той час, коли працівники облвідділу, міжрайвідділів виїздили на села лише з метою надання членам УТОГ допомоги.

Тепер запити жителів сільської місцевості стали іншими — все більше з їх сторони вимог культурно-побутового плану.

Нині вся робота на селі спрямована на мобілізацію сільських трудівників на збільшення виробництва сільськогосподарської продукції, на дострокове завершення завдань 1980 року і десятої п'ятирічки в цілому.

На зборах та зльотах передовиків сільського господарства обговорювались рішення липневого (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС, постанова ЦК КПРС «Про дальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи».

За останні два роки обласний відділ надав матеріальну допомогу 48 членам Товариства, здійснив 36 виїздів для вирішення різ-

НА РІВЕНЬ НОВИХ ВИМОГ

З пленуму Житомирського облвідділу УТОГ

них питань за місцем проживання. За цей же відрізок часу з допомогою міжрайвідділів надано допомогу через колгоспи, радгоспи, органи соціального забезпечення — 180 членам УТОГ. В санаторіях оздоровлено 6 чоловік, у будинках відпочинку — 65.

При виїздах у сільську місцевість керівники міжрайвідділів беруть з собою наочну агітацію: альбоми, газети, журнали. В області діє 23 пересувні бібліотеки, які обслуговують нечуючих села.

Широко розгорнулося на Житомирщині соціалістичне змагання за звання «Ударник комуністичної праці». 50 членів Товариства вже вибороли це звання. Успішно завершили трудівники ланів і ферм трудовий 1979-й. Десять нечуючих нагороджено знаком «Переможець соціалістичного змагання».

У всіх культзакладах оформлено стенди і фотомонтажі «Трудівники села на трудовій вахті», висвітлюються показники роботи під рубрикою: «Вісті з полів», «Вісті з виробництва», випускаються «Листки трудової слави», «Блискавки» та інші.

Великий досвід нагромадили міжрайонні та обласні відділи у проведенні вечорів-портретів. Цікаво пройшли такі вечори у селі Копище Олевського району на честь тваринника З. Ф. Хоречка, на честь учасника Великої Вітчизняної війни В. С. Волинець, на честь доярки колгоспу імені Чапаєва Коростенського району Н. І. Данько, на честь токаря

Стрімгородської «Сільгосптехніки» С. В. Мусієнка, на честь братів-чабанів з радгоспу «Красноставський» Лугинського району Григорія і Олександра Моржуків та інших.

Разом з тим, на пленумі відзначено, що в роботі серед нечуючих сільської місцевості є ще нерозв'язані питання. Недостатній зв'язок облвідділу, міжрайвідділів з профспілковими організаціями, керівниками колгоспів і радгоспів. Низовим ланкам Товариства необхідно приділяти більше уваги соціалістичному змагання за комуністичне ставлення до праці, більш широко пропагувати пере-

довий досвід у сільському господарстві.

З обговореного питання пленум прийняв відповідну постанову.

У роботі пленуму Житомирського облвідділу УТОГ взяв участь заступник начальника оргвідділу ЦП УТОГ І. П. Здороово, який за дорученням президії ЦП УТОГ та Республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості і комунальних підприємств вручив облвідділу перехідний Вимпел і Грамоту за перше місце у республіканському змаганні.

І. ВОСЬМАК.

На знімку: заст. начальника оргвідділу ЦП УТОГ І. П. Здороово вручає голові Житомирського облвідділу УТОГ О. Д. Тверській перехідний Вимпел і Грамоту.

Фото А. МОРГУНА.

ДИСЦИПЛІНА-ЗАКОН ДЛЯ ВСІХ

Свою роботу рейдова бригада «Нашого життя» розпочала з присутності на відкритих партійних зборах, де йшлося про підсумки роботи Львівського швейного підприємства «Силует» за 1979 рік. Це було в кінці січня — одразу після того, як газета надрукувала завдання робітничим кореспондентам за маршрутом «Дотримання трудової і технологічної дисципліни». Відтоді проведено декілька перевірок використання робочого часу.

Звітуючи про виконання виробничих показників за 1979 рік, називаючи кращих людей колективу, директор підприємства І. Ф. Данилюк детально зупинився і на недоліках, які потрібно усунути й не допускати.

Неявки на роботу, що допускаються законодавством (маються на увазі листки непрацездатності по догляду за хворими дітьми, відпустки пенсіонерам) зменшилися в 1979 році на 85 людиноднів. Відпустки «За власний рахунок» з дозволу адміністрації хоч і скоротилися торік на 8 людиноднів, але залишаються все ще великими. При більш суворому підході до справи їх можна було б зменшити.

На підприємстві протягом кількох років немає прогулів, але це не означає, що в нас все благополучно. Як не прикро, та все ж бувають запізнення і передчасне припинення роботи. З цими явищами веде боротьбу наш актив, громадський відділ кадрів. Запроваджені на «Силуеті» «Дні дисципліни» допомагають усуненню цих проявів. Такі перевірки мають бути більш регулярними. Необхідно створити раду профілактики, мета і завдання якої буде попередження порушень трудової та виробничої дисципліни, гро-

мадського порядку, проведення індивідуальної роботи з порушниками.

Констатуємо, що злісних порушників трудової дисципліни на підприємстві немає, проте через затримку руху міського транспорту у зимовий період робітники, що мешкають у віддалених районах міста, деколи запізнюються на роботу. Так трапилося і під час перевірки рейдовими бригадами у п'ятницю 23 березня. Того дня від 5 до 20 хвилин запізнилося шість робітниць швейного цеху, взагалі дисциплінованих трудівниць.

Слід зазначити, що зміцненню дисципліни на «Силуеті» приділяють належну увагу. У грудні 1979 року це питання, а також дотримання пропускового режиму було заслухане на відкритих партійних зборах. Потім в кожному виробничому потоці, на кожній ділянці провели бесіди, під час яких йшла мова про рішення партійних зборів, про ефективне використання робочого часу. Такі заходи дали певну користь.

А от у справі пропускового режиму ще не все зроблено. Вахтери на прохідній ще допускають порушення. Не завжди перевіряються перепустки, а деякі робітнички гублять, або ж забувають їх удома. Так на територію підприємства потрапляють сторонні особи, зокрема, родичі та друзі робітниць і відволікають їх від праці.

З цього приводу у стіннівці «За комуністичну працю» під заголовком «Це добре, але...» було вміщено такі рядки: «Добре, що наші робітнички користуються увагою та любов'ю своїх родичів і друзів, але погано те, що ці почуття вони виявляють відвідинами підприємства, що призводить

до втрат робочого часу. Чи не пора з цими візитами покінчити?».

Деякий час тому швеям доводилося марнувати дорогі цінні робочі хвилини в пошуках механіків-наладчиків на території підприємства, коли зупинялася та чи інша машина. Після критики в стіннівці відділу головного механіка вжив належних заходів і тепер наладчики суворо дотримуються дисципліни.

Для наших робітниць дуже зручно те, що поряд з виробничим корпусом знаходиться гуртожиток та два житлових будинки. Таке сусідство іноді оберталося великою втратою для виробництва — деякі швеї мали звичку відлучатися під час роботи додому. Так, зокрема, робили С. Балущак та А. Шапарська. Довелося майстрів та активістам роз'яснити їм: дисципліна — закон для всіх. І тепер вони цього собі вже не дозволяють.

На нашому підприємстві теж існувала раніше проблема п'ятниці і понеділка. Навідуючись до своїх родичів у глибинні райони області на вихідні, деякі робітнички запізнювалися в понеділок на роботу. Щоб уникнути цих втрат, швейнички, при потребі, міняються в п'ятницю та понеділок зміними і з цієї причини ніхто тепер не запізнюється.

У 1979 році погрожувало діяльність громадського відділу кадрів, який працює за кварталним планом. Кожна заява про звільнення уважно розглядається на засіданні, де виявляють причини, що спонукали робітничку йти з підприємства. Це дало можливість значно скоротити плінність кадрів. Велика кількість з тих, що все-таки звільнилися протягом року, припадає на дівчат. Закінчивши виробничу навчання і відпра-

цювавши належний час на «Силуеті», вони виявили бажання повернутися до місць проживання своїх батьків, або ж вийшли заміж і виїхали до чоловіків в інші міста.

Рейдом-перевіркою в галантерейному цеху встановлено, що його адміністрація (начальник М. Гдинський) спільно з цеховим комітетом профспілки (голова Т. Дмитрієва) повсякденно проводять виховну роботу, спрямовану на зміцнення трудової дисципліни. В результаті цього тут значно менша кількість запізнень на роботу, а прогулів зовсім немає. Без дозволу майстра ніхто не піде з роботи. В кінці дня тут кожному робітнику ставлять оцінку праці, враховуючи при цьому і його дисциплінованість. Начальникові швейного цеху М. П. Панчишину варто перейняти досвід галантерейників і запровадити його в себе, добре проаналізувавши втрати робочого часу в колективі.

Питанням трудової дисципліни більше уваги необхідно приділяти і комітету комсомолу підприємства (секретар Н. Собків), оскільки основна кількість її порушників припадає на молоді. За рік «Комсомольський прожектор» лише двічі провів рейди-перевірки трудової дисципліни, та й то після неодноразових нагадувань.

Виробничий потік № 5 швейного цеху, що його очолює «Кращий майстер-вихователь» Г. П. Курилас, а також члени бригади майстра Л. Шаліної раціонально використовують кожну робочу хвилину. Ці виробничі колективи можуть бути зразком для інших. З них варто брати приклад.

Рейдова бригада: В. АЛФЕРОВА — начальник відділу кадрів, С. ТРИСКА — швея, член групи народного контролю; С. СЕМОЧКО — нормувальниця швейного цеху, Г. БЛЮС — робітниця галантерейного цеху, Л. АЛФІМОВА — громадський кореспондент. Львів.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «НАШОГО ЖИТТЯ»

«ХВИЛИНА ГОДИНУ БЕРЕЖЕ»

ністрації та громадських організацій УВП.

З метою усунення відмічених недоліків і посилення боротьби за раціональне використання кожної робочої хвилини, на підприємстві

розроблено ряд заходів. Всі випадки порушення трудової дисципліни не проходять непоміченими. Порушників притягають до моральної і матеріальної відповідальності.

Голові групи народного контролю тов. Лісниченко В. І. і секретарю комсомольської організації підприємства тов. Гетьман Л. Г. запропоновано щомісяця проводити рейди-перевірки стану трудової дисципліни на підприємстві. За результатами перевірок випускати «Комсомольський прожектор», «Блискавку».

ЖИВІ РИСИ ІЛЛІЧА

Вся країна готується гідно зустріти 110-у річницю з дня народження вождя світового пролетаріату В. І. Леніна. Наша бібліотека в ці дні здійснює комплексну роботу по пропаганді творів В. І. Леніна, книг про Ілліча. Ми проводимо тематичні огляди, «В. І. Ленін у спогадах сучасників», «Живі риси Ілліча», «Тобі, молоді, присвятив свої роботи Ленін», «Його життя—приклад для нас».

Щомісяця в цехах Одеського виробничого об'єднання «Електрик», на підприємствах державної промисловості бібліотека обласного Будинку культури проводить цикли Ленінських читань, мета яких навчити молодь бачити майбутнє очима Ілліча.

Вийджаючи з пересувними бібліотеками, активісти В. Гусаківська, М. Гембайло, А. Решетникова пошарують серед молоді книги про життя і діяльність вождя, його роботи «Завдання Спілок молоді», «Великий почин», «Як організувати змагання?».

Успішно пройшли Ленінські читання на теми: «В. І. Ленін — вождь Великого Жовтня», «Ленін — глава першої в світі соціалістичної держави», «Ленін і молоді» та інші. Ці читання відбувалися під час обідньої перерви в цехах об'єднання «Електрик». Контингент слухачів постійний. Присутні зацікавлені задоволені і запрошують активістів бібліотеки приходити частіше.

Нині в Будинку культури капітальний ремонт, через те наочну агітацію ми оформляємо у Червоному кутку виробничого об'єднання «Електрик», в гуртожитках цього підприємства. Велику тематичну виставку «Як правда — простий, як істина — великий» ми

організували в гуртожитку заводу імені Жовтневої революції. Біля виставки провели огляд літератури, читання розділів роману М. Шагіняна «Сім'я Ульянових».

Наша бібліотека практично виходить у районні клуби, де проводимо цікаві заходи для сільських трудівників. Так, в Ізмаїлі цікаво пройшов усно-мімічний журнал «Ленін. Час. Ми». Перші дві сторінки журналу «Ленін — вождь, товариш, людина» та «Образ вождя в радянській літературі» вели працівники Будинку культури. Дві інші — «Прапорінощі Ленінської трудової вахти Ізмайльського МРВ» та «Заповітам Леніна вірні» — вели голова мікрайвідділу Т. В. Савченко та активісти нашого Товариства.

Змістовно виступила передовик заводу оцинкованого посуду, пакувальниця О. М. Умняхіна — ударник комуністичної праці, бригада якої занесена на заводську Дошку пошани. Робітниця цього ж заводу, «Краща за професією» Т. В. Заболотська, яка зобов'язалася до дня народження В. І. Леніна виконати особисту п'ятирічку, також взяла активну участь у проведенні усно-мімічного журналу.

Цікавими були виступи А. Д. Ільчевої, М. В. Семизенко, Є. В. Деркачова. Голова мікрайвідділу розповіла присутнім про трудові досягнення членів УТОГ.

За такою ж схемою проведено усно-мімічний журнал в Білгород-Дністровському МРВ УТОГ.

Нашим подарунком до дня народження вождя стане тематичний вечір «Життя, не підвалдне часу».

Р. ГРАНИК,
бібліотекар.

ЗА КНИГОЮ «СПОГАДИ»

Велику роботу проводить бібліотека Севастопольського будинку культури по підготовці до святкування 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна. Ювілею вождя присвячені книжкові огляди: «Великий і простий», «62 роки з іменем Леніна», виставка «Ленін і книга» та інші. В методичному куточку містяться підбірка матеріалів про В. І. Леніна.

Щотижня бібліотекар С. В. Єршовова проводить огляди періодичної преси.

Нещодавно відбулась читачка конференція «Хай живе у віках

ім'я і справа Леніна» за книгою М. Єлізарова «Спогади». Цікавий матеріал про життя і діяльність Ілліча підбрала бібліотекар. Завдяки цьому конференція переросла у ширшу розмову. Член УТОГ Н. Харченко розповіла про поїздку до м. Ульяновська, А. Коньшин поділився враженнями про книгу в якій розповідається про перебування Леніна в Горках.

Члени нашого Товариства ще раз черпнули натхнення і сил з невимрушого Ленінського джерела.

С. АНДРЕЄВ.

Кримська обл.

НЕОЦІНЕННА СПАДЩИНА

* З самого початку як зніщю ока берегла партія творчу спадщину В. І. Леніна. Не все, що написано рукою Володимира Ілліча, виявлене і сьогодні. Пошуки ленінських оригіналів тривають. Тільки з часу святкування 100-річчя з дня народження вождя в Інститут марксизму-ленінізму при ЦК КПРС надійшло понад 800 таких матеріалів. Їх вивчення дає можливість глибше проникнути в творчу лабораторію великого мислителя і практика пролетарської революції. До нинішнього ювілею виходить з друку XXXIX ленінський збірник, де вперше друкується ще 264 нових документи.

* Неоціненою скарбницею ленінських праць став Центральний партійний архів Інституту марксизму-ленінізму при ЦК КПРС. Тут зібрано понад 30 тисяч рукописів ленінських книг, брошур, листів і документів.

* Як змінилися за останні півстоліття наші уявлення про людські можливості! Але й сьогодні, через 110 років після дня народження Володимира Ілліча, ленінський інтелект, обсяг прочитаного Леніним лишаються неперевершеними. Ось тільки дві цифри, на підтвердження цього. У томах Повного зібрання творів В. І. Леніна наводиться понад 16 тисяч назв книг, брошур, статей, періодичних видань, словників, документів і джерел. Причому, джерела ці — двадцятьма мовами!

* Не можна не захоплюватись величезною працездатністю Ілліча. У період перебування на посту

Голови Раднаркому, тобто за п'ять років, Володимир Ілліч написав, за неповними даними, понад 5400 документів і відрегулював близько 500. В їх числі — і фундаментальні теоретичні праці. Одночасно він вів титанічну організаторську роботу: брав участь у з'їздах Рад, з'їздах партії, конгресах Комінтерну, головував на 624 засіданнях Раднаркому, Ради Оборони і Ради Праці і Оборони, розмовляв із зарубіжними революціонерами, політичними діячами, журналістами, селянами, робітниками, діячами науки і культури. Тільки за перший рік Радянської влади написане Леніним склало близько 1400 сторінок — майже три томи повного зібрання творів.

* Праці Володимира Ілліча видані сьогодні 130 мовами народів нашої країни і народів світу мільйонними тиражами.

* Справжнім літописом життя стала біографічна хроніка Володимира Ілліча Леніна, підготовлена Інститутом марксизму-ленінізму при ЦК КПРС. На строго науковій основі тут простежується титанічна діяльність революціонера, мислителя, товариша, Людини. Уже вийшло 10 томів її.

* У світі немає жодного політичного і державного діяча, чий документи були б опубліковані так повно, як твори і документи В. І. Леніна. За даними ЮНЕСКО — спеціалізованої організації з питань освіти, науки і культури ООН — В. І. Ленін автор якого сьогодні найбільше читають на нашій планеті. (РАТАУ).

ВІЛЬНИЙ ЧАС І КУЛЬТЗАКЛАД

Стаття Г. Кузуба «Вільний час і його проблеми», що з'явилася на сторінках газети, змушує замислитись. Багато з чим можна погодитись, але деякі положення статті, на мій погляд, суперечливі. Так, автор стверджує, що існує проблема вільного часу і впирається вона у недостатню освіченість глухих. Через те, мовляв, і активність знизилась.

Чи не занадто це спрощено? Щоправда, вільний від роботи час по-різному проводять люди з вищою освітою і початковою. Але не завжди. І кандидати наук інколи «ріжуться» в доміно або в «підкидного», а робітники прагнуть у вільний час подолати премудрості науки, щоб більше знати, вміти. Все залежить від внутрішнього змісту людини.

Щодо освіченості, то посудіть самі: років 10 тому у Вінниці глухих з середньою освітою було двос-трос. Проте, в Будинку культури діяли значні за кількістю учасників драматичний і танцюлений відвідувачами. Нині вальний колективи. Вечорами культзаклад був заповнений відвідувачами. Нині ж у нас є люди з вищою і середньою спеціальною освітою, середня освіта — стала звичайним явищем. А Будинку культури порожній. Культпрацівники б'ються над тим, що показати на конкурсі художньої самодіяльності, коли в гуртках один-два учасники...

Це можна пояснити тим, що у людей стало ширше коло інтересів. Одні люблять дивитися телевізійні передачі, що несуть великий виховний та емоційний заряд, інші — люблять театр, кіно, мають хоббі. А треті — у вільний час думають про роботу, хочуть щось краще

зробити, вдосконалити й іншого відпочинку їм не потрібно.

Не секрет, що серед молоді багато таких, які відверто нудьгують. Та, думаю, не по них судити про проблеми. До речі, вона не така вже й гостра у робочі дні.

І все ж, «не активним» у вихідні дні нудно. Одну з причин цього назвав Г. Кузуб. Неякісно організовують масові заходи у наших клубах. Інколи культпрацівники у погоні за цифрою у звіті не надають належної уваги тому чи іншому заходу, не оцінюють його виховного ефекту. Звичайно, таких працівників треба позбавлятися. Але біда не в них самих. Існує дефіцит часу для роботи, хоча... вільного часу у них багато.

Існуючий розпорядок роботи культзакладів Товариства (з 9 до 13 і з 18 до 22 години), можливо, колись був правильним. Невеликим був обсяг культмасової роботи, недостатність засобів масової інформації, багато роботи пов'язаної з соціально-побутовими питаннями. Проте, нині інші часи, а ми працюємо по-старому. Зранку виходять на роботу директор, художній керівник, інструктор по спорту, бібліотекар і сидять у порожньому Будинку культури. В цей час нікого з глухих немає: всі на роботі. Зрідка хтось зайде з особистим проханням.

А ввечері? На кожен вечір планується якийсь захід. Приміром, у середу — політінформація, в четвер — мімічний переказ книги, в п'ятницю — вечір спортивних ігор. Приходять відвідувачі. Що їх чекає? Політінформацію слухали на роботі, книгу прочитали дома, грали в ігри бажання немає. А в більшості членів Товари-

ства сімейні справи, захоплення, і знову культпрацівники сидять без діла.

Вихід, здається, один: робочий день має бути організований раціонально. Приміром, з 9 до 18 години — в робочі дні, з 14 до 22 — у вихідні. Для художнього керівника, інструктора по фізкультурі і спорту в дні занять гуртків, секцій можна зробити зміни. Головне, що буде компактний робочий день і відсутність заходів для галочки, на які ніхто не ходить. Це мобілізуватиме працівників більше часу віддавати плануванню і підготовці призначених на суботу та неділю заходів, оформленню приміщень, книжкових виставок, стендів, гурткової роботи.

І будуть тоді у вихідні дні цікаві заходи, організовані творчо, з воюником. Це і тематичні та літературні вечори, диспути і зустрічі з виробничниками, концерти художньої самодіяльності та читачькі конференції, лекції та інші. Заходи, які запам'ятаються.

На мій погляд, час відмовитись від правила: коли проходить певний масовий захід, то все відмінється. Нехай у залі йде концерт, в бібліотеці — читачка конференція чи літературний вечір. Одне іншому не завадить.

Можливо, думка про зосередження культурно-масової роботи у вихідні дні здається неприйнятною, хтось побажить у ній послаблення ідеологічної роботи. Але досвід вчить, що нинішнє становище в культзакладах — часто даремне витрачання часу, нудьга і застій. А для живої ідеологічної роботи страшнішого немає. Вона дієва, коли цікава.

М. НИРОВ.

м. Вінниця.

Ганна Федорівна Головань ударно працює слюсарем-складальником на Ждановському філіалі ДВО «Електроманіт». Її чоловік Станіслав Костянтинович також передовий робітник одного з ждановських підприємств. Виробничу діяльність подружжя успішно поєднує з навчанням у 14-й класі школи робітничої молоді № 16. Це сприяє підвищенню їх загальноосвітнього рівня, професійної майстерності.

На знімку: Г. Ф. Головань і С. К. Головань на уроці фізики.

Фото М. ПОСІПЕНКА.

І ЗНОВУ В РІДНІЙ ШКОЛІ

Вже встали традиційними зустрічі учнів Івано-Франківської вечірньої школи № 5 для глухих з випускниками минулих років. Кожна з них глибоко закарбовується в пам'яті, викликає бажання наслідувати кращі приклади і традиції старших товаришів, жити й працювати по-комуністичному. І ось тепер відбулась одна з таких зустрічей. Її організували вчителі школи та працівники Будинку культури.

Зустріч з випускниками 70-х років пройшла дуже цікаво. Директор школи робітничої молоді для глухих Ольга Тихонівна Кисленко привітала всіх присутніх, розповіла про створення школи та її розвиток, про кращих випускників, учнів.

Багато робітників, інженерно-технічних і творчих працівників

вийшли з стін школи за 20 років її існування. Так, О. Д. Лебедева працює художнім керівником Будинку культури, М. С. Жук — старший майстер швейного цеху УВП, Марія Бобик — бригадир зразкової дільниці, наставник молоді, Євген Маланюк — слюсар-наладчик швейного цеху УВП.

Зі словами вдячності звертаються до вчителів робітничої УВП Є. М. Ковбас, Н. В. Онуфрак, М. С. Чиж. Зокрема, Марія Чиж говорила про те, що для неї дала школа. Після здобуття середньої освіти М. Чиж працює бригадиром.

Вихователь гуртожитку Івано-Франківського УВП Людмила Олексіївна Агоста розповіла про свою роботу, про труднощі, які вона долає спільно з вчителями вечірньої школи робітничої молоді. Особливо чуйно відгукується

на її прохання О. І. Бабій, З. М. Атаманчук, В. С. Житанська.

Слюсар арматурного заводу, ударник комуністичної праці Р. Д. Будзак, дякуючи вчителям за увагу, турботливість і наполегливість, підкреслив, що цей вечір запам'ятається присутнім надовго. Його, як і багатьох учнів та випускників школи, схвилював стенд, виготовлений руками вчителів та художнього керівника Будинку культури, в якому зафіксована історія школи.

Так, багато праці докладають вчителі, щоб нам на зміну прийшли освічені трудівники, які внесуть у працю свіжий струмінь молодості і знань.

О. ФУГА,
директор Івано-Франківського будинку культури.

СПАСИБІ ВАМ, ЛЮДИ...

Близько десяти років тому я почала втрачати слух. Довелося звернутися до лікарів. У Березівській районній лікарні поставили попередній діагноз і направили мене в обласну поліклініку на консультацію. Діагноз захворювання підтвердився і мені запропонували там же, в Одесі, оперуватися. Але я відмовилася. Після того я неодноразово приїжджала до Одеси, але тільки з метою перевірки слуху.

Прошло дев'ять років і я майже повністю втратила слух. Як би це не сталося з людиною — раптово чи поступово — звикнути до цього важко.

Одного разу в газеті «Правда» мене зацікавила стаття під заголовком «Я слішу, доктор». В ній розповідалося про досягнення Київського науково-дослідного інституту отоларингології імені О. С. Коломійченка, зокрема, про успіхи українських лікарів у реабілітації слуху. І тоді я вирішила — обстежусь і, якщо це буде потрібно, дам згоду на операцію.

Звичайно, мені було нелегко це зробити, я продовжувала вагатися. Остаточно переконали мене в правильності вибору мій перший лікар М. Вуйцик і голова Березівського міжрайвідділу УТОГ С. Абазін, який допоміг мені повірити в те, що я зможу повернутися до справжнього, повнокровного життя, життя з усіма його приладами і радощами. Щиро завдячую за це Сергію Абазіну: його прага життя, непереборний оптимізм вплинули й на мене.

Рішуче зібралася і негайно виїхала до Києва. Після всебічного обстеження мені сказали: повертайтеся додому і чекайте виклику на операцію.

Коли виклик надійшов, я вже не вагалася. В клініці інституту я познайомилася з людьми з усіх куточків нашої країни. А збрала їх сюди одна біда — часткова або повна втрата слуху. Доли багатьох з них були схожими на мою.

Мені сподобалося в цьому лі-

кувальному комплексі: затишні й красиві палати, багато квітів, уважний і кваліфікований медперсонал. А найголовніше — чуйні, сповнені високого почуття людського болю лікарі.

День операції призначили на 2 вересня. Оперував мене О. Братусь — молодий, але досвідчений лікар, який, як я дізналася пізніше, кандидат медичних наук, у колективі користується великим авторитетом завдяки щирості і багатству своєї душі.

Операція проходила під місцевим наркозом в середньому вусі. Скупі, розраховані рухи, а на обличчі — посмішка, а ще — напружене чекання. Мабуть, таке, як у мене, а може й більше.

Наприкінці операції чую його запитання: «Ви мене чуєте?» Я злякалася його голосу і, хоча він говорив тихо, мені здалося, що голос посилюється штучно. Не вірилося в несподіваність відновлення слуху.

Після першої перев'язки лікар запитав мене, як я його чую, а я відповіла: «Чую навіть як ви дихаєте». Тоді він засміявся і ствердно сказав: «Ви будете чути!». Ці його слова я не забуду ніколи.

Я знову тепер чую. Людина створена для того, щоб жити і боротися. І ніколи не втрачати надії.

Нині я листуюся з тими, з ким я заприятелювала у лікарні. Вони всі почувають себе добре, як і я. А я продовжую працювати на своїй улюбленій роботі — лаборантом у технікумі. Всі працівники ставляться до мене добре. Підтримують у важку хвилину.

І, нарешті, хочеться низько вклонитися і сказати: велике спасибі вам, люди в білих халатах. Спасибі й вам, друзі, товариші, за те, що підтримали в тяжкі хвилини. Тільки в нашій країні можуть бути такі взаємини між людьми, і такі люди.

Спасибі рідній Комуністичній партії за піклування про радянську людину.

Г. ВОРОНА,
лаборант технікуму.
Одеська область.

НА ПЕРШОМУ — ШКОЛЯРІ

50 любителів малої ракетки зібралися в Ужгороді, щоб розіграти звання кращих у черговій особисто-командній першості Закарпатського обласного УТОГ з настільного тенісу.

Як і очікувалось, серед жінок найуспішніше виступила перекладачка Хустського міжрайонного відділу Товариства Ганна Метенканіч. Неодноразово призерка і цього разу провела всі поєдинки без єдиної поразки і ще на один рік зберегла за собою звання чемпіонки області. Наступні два призових місця дісталися відповідно швачкам Ужгородського УВП-2 Марії Горничар та Ілоні Фовриш.

Більш наполегливо й гостро проходила боротьба за першість серед чоловіків. У попередніх іграх в трьох підгрупах право дальшої боротьби у фінальному турнірі зберігали за собою

лише ті спортсмени, які зуміли закріпитися на перших двох місцях. До того ж, гострота боротьби зумовлювала і тим, що завоювані фіналістами між собою очки в підгрупах зараховувалися у фіналі. Отож і склалася така ситуація, що століяри Ужгородського УВП-1 Іван Горничар і Іван Поп, фотограф Виноградівського міжрайвідділу УТОГ Іван Батін дійшли до фіналу, маючи в активі по одному очку, а їх суперникам, століарю Хустського лісокомбінату Олександр Олешинцю та восьмикласникам Ужгородської школи-інтернату для глухих дітей Юрію Вегешу та Йосипу Фовришу доводилося продовжувати спір за призові місця з нулем очок.

Перший фінальний поєдинок між Іваном Попом та Олександром Олешинцем приніс сюрприз. Вигравши першу пар-

тію 21:16, Іван Поп зазнав далі поразки. Це не тільки зрівняло суперників по очках, але й на фініші визначило їх місце на п'єдесталі пошани. Набравши загалом по три очки і маючи рівні показники в партіях (7:5), Олександр Олешинець зайняв друге, Іван Поп — третє місце.

Чемпіонський титул завоював Іван Горничар, який до кінця виявився непереможеним і з п'ятьма очками піднявся на найвищу сходинку п'єдесталу пошани.

Командну перемогу і переміжний приз після кількарічної перерви знову повернув собі колектив Ужгородської школи-інтернату для глухих дітей, друге місце посіли спортсмени Ужгородського УВП № 2, треті призерами стали тенісисты Хустського міжрайвідділу.

П. КРАЙНЯНИЦЯ.

ПЕРЕМІГ «ОЛІМПІЄЦЬ-80»

Весело і змістовно проводять свої вихідні дні вихованці Кисляцької спецшколи — інтернату для слабобачущих дітей Гайсинського району, що на Вінниччині.

Про те, що між воїнами і десятикласником відбувається КВК, з тієї ж поради повідомила шкільна «Блискавка», викликавши цим великий інтерес до зустрічі старих суперників-друзів.

Під звуки маршу, дружні оплески своїх уболівальників до залу заходять команди «Ракета» (8-й клас) і «Олімпієць-80» (10-й клас). Звучать традиційні привітання капітанів команд О. Серікова і Г. Швайни, і з перших же хвилин розпочинається захоплююча боротьба.

Конкурс капітанів. На вікторину «Олімпійські ігри» обоє впевнено відповідають, і це не дивує членів журі: капітани захоплюються тенісом, волейболом, легкою атлетикою, неодноразово захищали честь школи на республіканських змаганнях.

Журі оцінює цей конкурс 5:5. І одразу ж у руках уболівальників з'являються плакати: «Молодці!», «Ми завжди з вами!», «Капітан, капітан, усміхнісь!»

Цікаву, насичену різними видами боротьби програму змагань веде вихователь 12-ї групи

В. Гнатківський. Тут і рухливі ігри, конкурси на кращого математика, філолога, художника, силові вправи з штангою, турнір шашкістів, міні-теніс, вміння швидко і надійно пришити гудзик, почистити картоплю тощо. А оцінюють ці змагання досвідчені і авторитетні судді у складі заступника директора з навчальної роботи П. Огородник, інструктора з слухової роботи В. Очередько, секретаря партійної організації школи Є. Шейнкера.

З усіх сил старалися і уболівальники обох команд. Вони виконали пісні «Хай завжди буде сонце», «Пісню про Батьківщину», український і білоруський народні танці.

КВК фінішує. З рахунком 51:51 у важкій, наполегливій боротьбі перемогу здобуває «Олімпієць-80».

В. КОВАЛЬ.
На знімку: капітан «Ракети» О. Серіков (праворуч) під час турніру шашкістів.
Фото автора.

ТИХ ДНІВ НЕ ЗМОВКНЕ СЛАВА

РОЗПОВІДЬ ДЛЯ МОЛОДИХ

Все ближче 35-річчя Перемоги радянського народу над фашистськими загарбниками. Пропонуємо читачам спогади колишнього керівника розвідувальної групи «Голос», яка діяла у період Великої Вітчизняної війни на території Польщі, нині заступника голови Українського республіканського комітету захисту миру Євгена Степановича БЕРЕЗНЯКА.

Восени минулого року в складі делегації Всесвітньої Ради Миру я побував у Польській Народній Республіці. Не перша і, сподіваюся, не остання це була в мене поїздка до братньої країни, що давно стала мені рідною. Проте вона залишила особливе враження.

Делегація виїжджала до ПНР у зв'язку з сороковою річницею початку другої світової війни. Я людина не сентиментальна, про злодіяння гітлерівців знаю не з книг та фільмів. Однак те, що довелось побачити й почути в Пальмірах — невеликому містечку під Варшавою, вразило душу, ще раз нагадавши, на що здатний фашизм.

У перші дні окупації нацисти вивезли з Варшави у невідомому напрямку тисячі видатних діячів науки і культури Польщі. Лише після визволення її столиці радянськими військами весь світ

дізнався про страшний злочин гітлерівців у Пальмірах. Як з'ясувалося, саме сюди окупанти привозили письменників, композиторів, учених. Привозили, щоб розстріляти.

Ми зібралися у лісі, на тому самому місці, де загинули перші жертви фашизму у другій світовій війні. Відбувся багатолюдний мітинг. На ньому виступив президент Всесвітньої Ради Миру Ромеш Чандра. Я стояв поруч і бачив слюзи на очах цієї чудової людини — стійкого борця за мир, коли він говорив про незлічені жертви війни. То були святі слюзи.

Напередодні ми побували у Міжнародному лікувальному комплексі для дітей. Це справжнє містечко здоров'я. У його центрі височить меморіал. Він, як і весь комплекс, є пам'ятником дітям, котрі загинули у гітлерівських таборах смерті. У його будівництві

взяло участь багато країн світу. Головний лікар розповів, що робітник з Кривого Рогу, одержавши за свою сумлінну працю премію — кольоровий телевізор, переслав його в дар польським дітям, додавши ще й ящик найкращих цукерок. Поляки з вдячністю прийняли подарунок.

Того ж дня відбулося розширене засідання Всепольського Комітету Миру. Тут мені і передали прохання виступити на семінарі керівників прогресивних молодіжних організацій, які зібралися з 26 країн Європи.

Вдивляюся в юні обличчя. Як коротко сказати молоді про ціну перемоги? У багатьох містах і селах моєї Батьківщини, Польщі, Чехословаччини, Франції, Норвегії, Румунії, Угорщини, Німечкої Демократичної Республіки, в ряді інших країн височать обеліски на могилах борців проти фашизму. Їх мільйони. Лише на території Польщі загинуло понад 600 тисяч радянських воїнів. А скільки поляків в боях місцевих жителів! Важка ціна перемоги, ціна нового життя.

...Нас було четверо — радянських розвідників з групи «Голос», що діяла на тимчасово окупованій гітлерівцями польській землі. І якщо у винятково важких умовах нам вдалося запобігти підготовленому фашистами знищенню Кра-

кова, який славиться безцінними архітектурними пам'ятками, то це стало можливим завдяки допомозі безстрашних польських патріотів. От про що я і розповів молодим борцям за мир.

Це трапилося 16 вересня 1944 року на маленькому хуторі Санка в саді батрака Міхала Врубля — Татуса, як ми його всі звали. Тут була наша конспіративна квартира. В повітці, забитій сіном під самим дахом, — сховище, на горішці — передавач радистки. Вночі я допізна працював, готуючи доносження Центру. Ніщо не вшувало бід. Заснув на світанку. Розбудив крик Стефи — 16-річної доньки Врубля. Глянув у шпільну — повний двір фашистів. Біля лавки, якою було замасковано вхід у сховище, лежав, охопивши руками залиту кров'ю голову, господар, трохи далі — Стефа... Ефрейтор з автоматом веде моїх вірних бойових друзів.

Як я довідався потім, рацію запереленували. Хату непомітно оточили і радистку Ольгу схопили за роботу. Між нами — тонка стінка. Долітає кожне слово. Я не міг стріляти. Не мав права. Знав: загинуть Ольга, Татусь, Стефа, сам загину у провалі завдання. Глухі удари прикладом, пронизливий крик Стефи... Стогін і голос Врубля: «Ні, ні, ні! Не вем». Врубель не був комуністом,

не був членом якоїсь іншої партії. Та він був справжнім патріотом своєї землі.

Незабаром з допомогою польських друзів я добрався до Бескид. З лап абверу вирвалася Ольга. Нам вдалося роздобути план мінування Кракова, виконати ряд інших дуже важливих завдань.

А що сталося з Міхалом Врублем, його доньками Стефою і Рузею? Їх вивезли в Мантелопиху — гестапівську в'язницю, яка славилася особливо жорстокими порядками. Та ніякі тортури не зламали патріотів. Татусь гітлерівці повісили за кілька днів до приходу Радянської Армії. Рузея і Стефа пройшли через пекло Равенсбрюку — жіночого табору смерті, одного — з тих, якими так густо фашизм усіяв Європу.

...Коли я закінчив свою розповідь, у залі якусь мить тривала така тиша, що я почув биття свого серця. І тут трапилося таке, що не забувається ніколи. Люди піднялися у єдиному пориві, відаючи шану Радянській Армії — визволительці, польським патріотам, старому Врублю, його донькам — усім тим, кому ми зобов'язані перемогою над фашизмом.

(РАТАУ).

Редактор П. БУЛАТОВ.